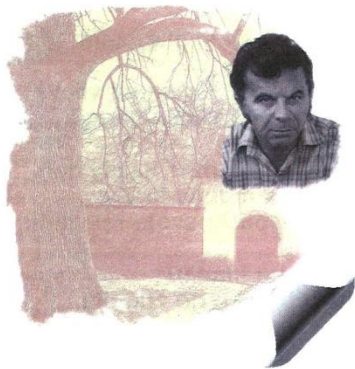

Spomienkové pásmo – ANDREJ CHUDOBA a IVAN KADLEČÍK v Pukanci

Na nedeľu 14. apríla 2024 pripravili v Pukanci Spolok priateľov cestovateľa Samuela Šikeťa a pukanskej histórie, Tekovská knižnica v Leviciach, obec Pukanec, Evanjelický a. v. cirkevný zbor Pukanec a Nitriansky samosprávny kraj *Spomienkové pásmo k 10. výročiu úmrtia spisovateľov ANDREJA CHUDOBU a IVANA KADLEČÍKA*. Na programe bolo odhalenie pamätnej tabule na Nám. mieru v Pukanci a literárne pásmo v miestnom evanjelickom kostole so spomínaním priateľov na oboch významných slovenských spisovateľov. O regionálnom podujatí s celoslovenským významom informovala Mária Gembešová, predsedníčka Spoločnosti priateľov cestovateľa Samuela Šikeťa a pukanskej histórie.

a prúzu v *Mladej tvorbe*. V rokoch 1959 – 1962 sa venoval literárnej činnosti a spolupracoval s Československým filmom. Na základnej škole v Pukanci učil v rokoch 1963 – 1990 až do odchodu do dôchodku. V Pukanci sa venoval literárnej tvorbe, ktorá je úzko spätá s regiónom Tekova. Od decembra 1974 spolupracoval s Tekovskou knižnicou v Leviciach ako odborný poradca v Krúžku mladých autorov až do roku 1989. Základná škola v Pukanci v spolupráci s Maticou slovenskou usporadúva od roku 1997 literárnu súťaž pre talentovaných žiakov pod názvom Cena Andreja Chudobu, ktorej odborným garantom bol aj Spolok slovenských spisovateľov. Dňa 9. 6. 2006 mesto Levica udelilo Andrejovi Chudobovi čestné občianstvo mesta Levíc. Andrej Chudoba zomrel 21. januára 2014.

(Zdroje: www.litcentrum.sk/autor/andrej-chudoba; web: www.andrej.chudoba.szm.sk; Osobnosti, in Pukanec, zverejnené 8. 5. 2012 – JC, aktualizované 13. 6. 2020, dostupné na www.pukanec.sk/osobnosti.html)

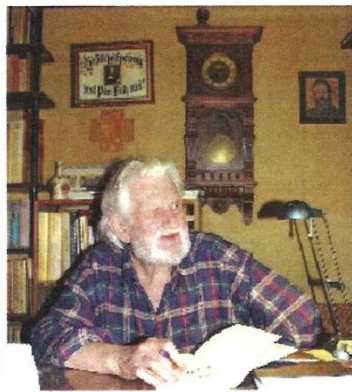
Andrej Chudoba (* 21. 11. 1927 – † 21. 1. 2014), slovenský prozaik, básnik, spisovateľ pre deti a mládež, autor literatúry faktu, scenárista, editor, publicista, povoláním učiteľ, sa narodil v roľníckej rodine na samote-majeri v Malých Krškanoch (teraz súčasť obce Krškany). Do ľudovej školy chodil v Malom Kiarí v rodisku (1934 – 1939) a do meštianskej školy v Bátorovciach (1939 – 1943). V rokoch 1945 – 1949 absolvoval štúdium na Učiteľskej akadémii v Leviciach.

Počas štúdia publikoval básne v časopisoch *Mladá tvorba* a *Tvorba*. Po skončení základnej vojenskej služby bol učiteľom v Žemberovciach a Čajkove (1951 – 1952). Po prepustení zo školských služieb musel ísť do výroby. V rokoch 1952 – 1954 pracoval vo fabrike S. M. Kírova v Tlmačoch ako robotník-rysovač, pomocný účtovník v Jednote Pukanec (1954 – 1955) a štyri roky ako robotník a neskôr plánovač v závode Sandrik Dolné Hámre (1956 – 1960). Od roku 1957 intenzívnejšie uverejňoval poéziu

„Krajina je natoľko zrasená s človekom, že ju jednoducho nemožno od neho oddeliť. Krajina je človek a človek je krajina. Človek je všadeprítomný, tak ako je krajina všadeprítomná v jeho živote. Aj preto, že tekovská krajina je predovšetkým poľom, gruntom, dedičstvom, otcovizňou. Človek je v nej zabývaný v každej brázde, v každom švíku a tálíku. Každý kúsok zeme tu komusi patrí, každý fľiačik je zrasený s osudom kohosi, prirastený k srdcu i k rukám, zem je alfou i omegou, zmyslom i cieľom, túžbou i bremenom, požehnaním i prekliatím, šťastím i nešťastím, láskou i nenávisťou, pokojom i bojom, je skrátka všetkým...“

Andrej Chudoba

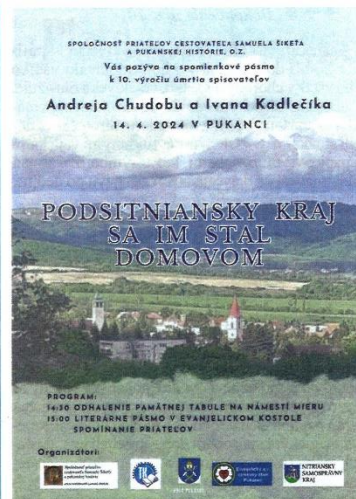

Ivan Kadlečík (* 8. 4. 1938 – † 15. 7. 2014), básnik, prozaik, esejista, literárny vedec, pôvodným povoláním archivár, novinár, redaktor, publicista, sa narodil v Modre v rodine evanjelického farára. Základnú školu vychodil v Rači, zmaturoval na Jedenásťročnej strednej škole v Senici (1956). Vysokoškolské štúdium slovenského jazyka a literatúry absolvoval na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave (1956 – 1961). Zamestnal sa v Mestskom archíve v Košiciach, po skončení základnej vojenskej služby pracoval ako novinár v krajskej redakcii denníka *Pravda* v Košiciach. Popritom spolupracoval s Východoslovenským vydavateľstvom, podieľal sa na vzniku košického literárneho štvrtročníka *Krok 66* a dvojmesačníka *Krok 67*, ktoré aj spoluredigoval. Roku 1968 sa presťahoval do Martina, kde bol šéfredaktor kultúrneho dvojtyždenníka *Matičné čítanie* (1968 – 1970), potom pracoval v Biografickom ústave Matice slovenskej (od 1970). Pre politické postoje vyslovované

„Ivan Kadlečík sa nikdy neznižil k tomu, aby sa v svojich textoch otvorene kriticky vyrovnával s (komunistickým) režimom, ktorý mu tak dramaticky zmenil život a ktorý sa ho pokúšal navždy vylúčiť zo spoločnosti. Jeho nepoddajnosť a vzdor (možno aj pohrdanie) vyústili do iných polôh. Predovšetkým zdôraznil vlastnú zakorenenosť v slovenskom živote, v slovenskej histórii, v slovenskej kultúre.“

„... aj tvoriť sa dá len autobiograficky, hodnotu má len to, čo je garantované autorovým životom, jeho osudom, jeho postojmi, ku ktorým sa prebojoval a ktoré pretrpel. Teda, Kadlečík nechápe tvorbu ako pekné rozprávanie, ale ako bytostný prejav, do ktorého sa musí človek vložiť celý.“

Vladimír Petrík

najmä v publicistickej tvorbe od roku 1971 zo zamestnania prepustili, vylúčili ho zo Zväzu slovenských spisovateľov a počas obdobia normalizácie nemohol publikovať. Roku 1977 sa presťahoval do Pukanca, kde pracoval ako vedúci v predajni Slovenskej knihy a pôsobil ako organista v evanjelickom kostole (1982 – 1990). Od roku 1990 bol zamestnaný v Ústave slovenskej literatúry SAV v Bratislave.

Od mája 2004 bol členom korešpondentom literárnej sekcie Bavorskej akadémie krásnych umení. Ivan Kadlečík zomrel 15. júla 2014.

(Zdroje: www.litcentrum.sk/autor/ivan-kadlecik; web: www.kadlecik.sk, Osobnosti, in Pukanec, zverejnené 8. 5. 2012 – JC, aktualizované 13. 6. 2020, dostupné na www.pukanec.sk/osobnosti.html)

REDAKCIA